

ETERNELE VISĂRI

Viorel Darie

Intuind atmosfera neasemuit de pură a începutului de toamnă ce coborâse în peisajul străzii, Karl deschise larg fereastra camerei sale. Cu mâinile sprijinite de pervaz, începu să recepteze cu aviditate unduirile înviorătoare din văzduh, menite să alunge monotonia și nepăsarea din timpul verii și trezind sentimente de nostalgie ce dau sens preocupărilor și speranțelor. Adierile vântului, scuturând câte o frunză din umbrarele dese ale plopilor și teilor de pe bordura aleilor, aminteau lumii un sentiment atavic. Inducea astfel sentimentul sfârșitului abundenței inconștiente și reînvia meditația însingurării prin care, periodic, lucrurile și ființele trebuia să se destăinuie asupra rostului lor acelui vameș nemilos - timpul - care respinge fastul de prisos pentru a reține doar esențele supraviețuirii...

Karl Herold, profesor de literatură la Liceul "Ștefan Vodă" dintr-un cunoscut oraș de munte al Bucovinei, căuta să prindă sensurile filozofice mai profunde ale activităților citadine ce se perindau pe aleile orașului din fața ferestrei sale. Soarele lumina orașul pieziș, străpungând, cu razele lui aurii ramurile copacilor înalți de undeva din spatele unor case arătoase. Lucirile soarelui se vedeau ici-colo, printre vârfurile plopilor. Ca răspuns la mângâierile razelor ramurile înalte, înfrățite ale plopilor se aplecau tremurătoare în ritmul vântului coborât din cerul azuriu al toamnei.

Iată, până și impasibili locuitori ai acestei urbe provinciale începură să-și revină din inactivitate prin pregătiri timpurii pentru iarnă. Câțiva bătrâni grijulii în exces cu soarta lor începură să care, pe cărucioare, coșuri și saci cu provizii pentru pivnițele lor. Un geamgiu înainta șleampăt pe străzi

repetând gutural strigătul lui monoton ”Geamuri! Geamuri de sticlă! Geamuri!...” Doi meșteri trecură ciondănindu-se în conversații cu ferăstraiele în spinare în drum spre vreun gospodar de la periferia orașului. O trăsură veche și hodorogită trecu pieziș piața din fața cinematografului și opri mai încolo, la o vilă, descărcând scânduri și saci de ciment. Iată, trecu și un boier într-o caleașcă spațioasă trasă de cai falnici, aprig struniți, galopând răsunător din ce în ce mai tare la apropiere, apoi, din ce în ce mai încet la depărtare, până să dispară după colțul străzii. Karl admira filosofic tot acest ritual citadin, ceremonial cât se poate de banal în fapt, dar care-l încânta într-un anume fel. La urma urmei se resemnă, nu se aștepta la nimic nou din agitația de pe alei și străzile aceluia orașel de munte.

Și când se pregătea să închidă fereastra tocmai atunci străzile începură să se înviioreze de un zumzet nou, de un freamat în creștere care îi trezi, iarăși, interesul. Era exact ora când ieșeau elevii de la liceul orașului, mergând spre case grupuri-grupuri în pâlcuri vesele. În discuțiile lor Karl simțea o plăcere greu de explicat, auzind freamătul conversațiilor dintre ei, acea revărsare a bucuriei vieții, glasuri suave și înflăcărate ale tinereții. În situația lui de profesor, Karl recunoștea aproape pe toți elevii care treceau prin fața privirilor sale. Dar acum sentimentele sale, la vederea acestor râuri de tinerețe revărsate pe străzile orașului, erau de o altă natură, copii erau parcă alții decât acei pe care-i vedea zilnic în clasele de liceu.

Sfârși prin a se cufunda într-o contemplare îndelungă, plină de optimism reconfortant. Filozoful din el căuta însă sensuri noi ale acestor imagini, încerca să-și studieze elevii dintr-un punct de vedere original. Își conducea gândurile cât mai departe în timp, încerca să-și imagineze cum va arăta

fiecare dintre acești elevi, să zicem peste cinci ani sau peste zece ani. Încerca să-și imagineze aceste guralive fete, dar nu mai puțin guralivi băieți, peste un număr de ani, după ce se vor maturiza și își vor croi un rost în viață. Se amuza deșirându-i în sus, încruntându-i figurile peste vremuri, punându-i câte o mustață virtuală, cum ar fi putut să-și asorteze unii dintre ei. Sau punând câte un vârful de burtă la câte un băiat - care acum era cât se poate de firav, dar lăudăros, încercând să acopere cu glasul lui pițigăiat discuțiile din grup. Sau câte un chip de femeie corpulentă derivând dintr-o fetișcană suplă și cochetă de acum, care se dă mândrețea grupului de elevi, făcând ochiade băieților.

Câteodată, Karl, devenea mult mai atent și mai impresionat când prin fața lui trecea câte o domnișoară dintre cele cu adevărat alese. Le studia, le cântărea din privire, ca un estet înnăscut ce era, încercând să le întrevadă șansele în lumea viitoarelor femei frumoase ale orașului. Era convins că unele din ele vor decepționa cu trecerea anilor. Dar altele, puține însă, ființe superioare, își vor păstra finețea trăsăturilor toată viața, vor rămâne etern gingașe și frumoase.

Știa chiar că multe fetițe de școală, care acum nu se remarcă cu nimic prin fizicul lor, fete cu figuri sfrijite, neluate în seamă, cu timpul se vor înălța în talie, se vor reface la chip, devenind "dive" de o frumusețe răpitoare în oraș. Asta după ce se vor mai împlini, când își vor aranja coafuri maiestuoase pe cap, când își vor comanda rochiile sclipitoare la cei mai vestiți croitori ai orașului și când își vor dobândi un stil de mers care să atragă de îndată privirile trecătorilor.

Când un chip al acestor tinere fete i se părea superb, se străduia să studieze dacă este cu adevărat perfect. Rămânea, însă, ușor dezamăgit de îndată ce găsea un mic cusur, neînsemnat la prima vedere. Această dezamăgire însă

îi dispărea de îndată ce prin fața sa trecea o altă siluetă de față frumoasă. ”Ce bine e că zeița Natura nu renunță niciodată și se străduiește perpetuu să creeze noi chipuri perfecte!” își zicea el, ca pentru sine...

Trecuse deja destul timp de când Karl admira cetele de elevi care treceau prin fața casei sale. Rândurile lor începură să se rărească, când el căzuse într-un fel de extaz, o contemplare dulce...

*

Se trezi, însă, din această reverie când, la doar câțiva pași în fața sa trecu o siluetă feminină nespuse de atrăgătoare, sprintenă și elegantă, îmbrăcată într-un costum modern, călcând ușor, cu multă grație, pe pavajul aleii. Dar până ca el să aibă timp să-și revină, să-și găsească prezența de spirit în fața acestei întâmplări ca s-o întâmpine așa cum se cuvine, ea întoarse capul spre el, îl privi scurt cu ochii ei mari și expresivi, îl salută cu un zâmbet cochet, apoi continuă mersul ei grăbit, dispărând de îndată în mulțimea care se afla pe alee.

Pentru Karl, această apariție diafană, surprinzătoare, fusese ca un semnal de electrizare spirituală, ca o revelație ce avu menirea să-i schimbe cu totul șirul gândurilor de până atunci. Cine să fi fost acea fermecătoare prezență feminină? Nu-și mai aducea aminte s-o fi văzut vreodată prin oraș. Și ce chip superb dar, mai ales, ce zâmbet plin de farmec!

Simțea că el, cel care până atunci era preocupat de filozofia devenirii persoanelor, altora decât el, acum ajunsese dominat total de apariția această extraordinară, neașteptată, de acel surâs cuceritor, amețitor chiar, care nu avea nimic comun cu experiența de până atunci a sa cu privire la frumusețea feminină.

”De ce mi-a zâmbit orare? își zicea Karl. Mă cunoaște de undeva? Este, totuși, imposibil s-o mai fi văzut până atunci și să n-o recunosc!”

După câteva lungi reflecții, prin mintea lui Karl trecu o ușoară idee, ca o tresărire, care-i făcu ca inima să-i palpite cu putere: ”Nu cumva este profesoara cea nouă de engleză, de care auzise vorbindu-se admirativ, în cancelarie, în cercul profesorilor? Și pe care, pare-se, o zărise și el odată, în fugă, ieșind din cancelarie și intrând grăbită, cu catalogul în mâini, într-o clasă de la parter?...

Nu avea certitudinea că era chiar acea profesoară, atunci era costumată prea diferit, ca pentru școală, și nici n-avusese timp s-o vadă mai bine.

”Orice s-ar zice, încântătoare fată!”, zise Karl, ca pentru sine, în timp ce închidea fereastra, știind că nu avea niciun rost să mai urmărească trecătorii de pe stradă.

*

Tulburat de acest incident sentimental Karl, - care de obicei era perfect stăpân pe destinul său - începu să fie din ce în ce mai preocupat de misterul acelei prezențe feminine neașteptate în acest oraș de provincie. Spera s-o revadă, măcar odată, undeva în oraș, la teatru, sau la bibliotecă. Ce mult i-ar fi plăcut s-o regăsească în postura de colegă de cancelarie, la liceul orașului.

În zadar, însă. În zilele următoare, cea care putea fi profesoara cea nouă de engleză nu-și mai făcu deloc prezența în liceu, nici pe stradă, de parcă ar fi plecat definitiv din oraș. Karl era mâhnit doar gândindu-se la această posibilitate. Prefera, însă, să nu grăbească lucrurile, motiv pentru care nu făcu investigații cu privire la tânăra profesoară de engleză.

Pentru Karl, ar fi fost o profanare, un atentat la bunul simț cavaleresc orice tentativă de investigare sistematică cu privire la tânăra profesoară. Nici nu se gândi să studieze orarul școlii, nici să întrebe pe cineva despre ea. Prefera ca lucrurile să capete o dezlegare cât mai firească, iar el să aștepte, cu emoție și pasiune, să trăiască acea suferință nouă, cu speranța că, într-o zi, așteptarea îi va fi răsplătită cu generozitate.

După încă o săptămână, pe când trecea prin Piața Operei, contemplând mulțimea adunată acolo la un început de spectacol, deodată privirea lui Karl a fost atrasă de o trăsură elegantă apărută în piață, din care vizitiul sări în grabă pentru a ajuta la coborâre două perechi de persoane îmbrăcate cu mult fast, o pereche de persoane tinere, și încă o pereche de persoane mai în vârstă.

Dar nu atât eleganța și fastul trăsurii îl impresionară pe Karl, cât chipul tinerei fete din grup, frumoasă ca o prințesă, cu părul șaten, tuns după ultima modă din Paris, cu hainele ei elegante, ce-i ofereau o aleasă distincție. Și, ținuta ei, poate, nu ar fi spus totul, dacă ochii ei, mari și expresivi, răspândind luciri în jur, n-ar fi făcut-o minunată, chiar dacă părea serioasă, neluând în seamă pe nimeni din jur, în mod deosebit.

De bună seamă, Karl, care de cinci ani era profesor de literatură la liceul orașului, cunoștea foarte bine lumea bună din localitate. Iată, bărbatul elegant al perechii mai în vârstă era, nimeni altul, decât avocatul Tătărescu, alături de soția sa, o femeie cam plină la corp, dar volubilă și cumsecade.

Din tânăra pereche îl recunosc pe Albert, fiul avocatului, de care mai auzise câte ceva. Din câte auzise și după cum se și vedea, nu era cine știe ce de capul lui. Deși înalt, arogant și zeflemitor, mare risipitor de timp pe la baruri și jocuri de noroc, altă ispravă nu auzise despre el. De prea

puțină minte, la anii lui, nici nu se apucase să studieze ceva în mod serios, decât câteva luni la o facultate de drept. Avea o față smeadă, priviri idioate, nerușinate chiar, figură cam diformă, cu nasul ridicat în sus, peste o gură trasă cam înapoi. Nici mustața aspră nu reușea să-i repare estetica spațiului dintre nas și gură.

Misterul plana însă asupra frumoasei tinere care-l însotea pe Albert, ținându-l (e drept, superficial) de braț. După câte știa, avocatul nu avea nicio față și nici nu ar fi fost de imaginat ca el să aibă o astfel de bijuterie de față.

Mintea lui Karl începu să-și croiască o mulțime de neliniști. Cine era, deci, această zână superbă? Să fie încă o metamorfoză a acelei frumoase profesoare de engleză? Nici de data acesta nu reuși să descopere misterul acelei ființe sublime care își schimba locul și înfățișarea, fără ca el să afle mai multe despre ea. Dacă fata ar fi îndreptat spre el o privire doar, ori dacă i-ar fi adresat un singur zâmbet, atunci el ar fi fost deplin convins că era aceeași față care-l salutase, cu acel angelic surâs, când trecuse prin fața casei lui.

Dar ea, la brațul îngâmfatului Albert, pășea maiestuos pe treptele ce urcau spre Operă. În cele din urmă o pierdu din priviri, când tânăra pereche dispăru în mulțimea care se grăbea să intre la spectacol.

*

Dacă până atunci nu pusese la suflet întâmplările cotidiene, de data aceasta mintea lui fusese cuprinsă de o mare tulburare. Deveni pe loc captivat de personalitatea și frumusețea care îi apareau în cale în diferite ipostaze. Știa că nu lui, neapărat, i se cuvine tot ce e mai frumos pe lume, deși mintea lui nu accepta decât frumusețea absolută. Dar, mai

ales, nu putea consimți ca o astfel de fată pură să fie asociată cu neisprăvitul de Albert, cel căruia, sub niciun raționament, nu i se cuvenea s-o însoțească la braț.

O nedefinită umbră de nemulțumire își făcu loc în inima lui Karl. Avu, totuși, tăria de spirit să nu cadă în ispita de a o urmări prin oraș, ca să afle amănunte despre ea. Aștepta ca lucrurile să se dezvăluie la timpul lor. Porni, încet, rătăcitor, prin oraș, impasibil la lume, chiar trist. Ajunsesse în dreptul casei sale, urcă scările, simțind că un nedeslușit sentiment de deziluzie pune stăpânire peste el.

*

Însă, chiar a doua zi, mergând liniștit spre cancelaria profesorilor, Karl dădu ochii cu o profesoară tânără, grăbită, acum îmbrăcată într-un costum deschis, demn de o profesoară model pe care reuși s-o salute cum se cuvine, iar ea îi răspunse la salut cu un zâmbet dulce, același zâmbet cuceritor ca și prima dată. Tânăra profesoară se grăbi, conștiincioasă, să intre la lecție într-o clasă din capătul culoarului.

Acum era sigur, avusese de-a face cu ipostaze diferite ale unuia și același model feminin, de excepție, cu ipostaze fugitive, mereu șagalnice și totuși atât de tulburătoare de fiecare dată.

În fine, sosise prilejul s-o cunoască mai bine, chiar în după amiaza aceleiași zile. Pe când traversa piața orașului pentru a ajunge la locuința sa, Karl se pomeni față-n față cu drăgălașa profesoară de engleză care se opri când ajunsesse chiar lângă el, bucuroasă de a-l fi întâlnit.

- Salut colegial tinerilor profesori! rosti el ceremonios, întâmpinându-i însă privirea cu bucuria revederii.

- Salut gloria precedesorilor! se prinse și ea în jocul acela de saluturi folosite în cancelariile de liceu ale vremii.

Karl uită că era aproape de casă, deoarece privirile lui o învăluiau cu înflăcărare și admirație. Ea, în același timp, se simțea de minune sub flacăra privirilor lui Karl, deși el o privea prea intens, așa cum ar privi un copil, cu autoritatea unui om matur. Ea făcea tot ce-i stătea în putință, ca înfățișarea să-i fie lui pe plac, zâmbind cochetă, ca o fată care se străduiește să fie cuceritoare cu tot dinadinsul, dând impresia acelei prefăcute supunerii în fața unei persoane cu multă prestanță.

După câteva clipe de studiere reciprocă, în timpul căroră se duceau adevărate lupte de atitudine pentru a fi cât mai mult unul pe placul celuilalt, fata a fost prima care a zis:

- Sunteți profesorul de literatură, după câte-mi dau seama?

- Da, răspuse Karl. Iar dumneavoastră sunteți noua și încântătoarea profesoară de engleză?

- Da, ați ghicit, domnule profesor! Mă numesc Alice!

- Ce nume frumos! ”Alice în țara minunilor”!...

- Da, încă mă simt copil!...

După câțiva pași făcuți împreună, fata remarcă:

- Se pare că am trecut de locuința dumneavoastră?

Karl privi în jur și-i răspuse distrat:

- Da, văd că am trecut!... Nici nu mi-am dat seama de acest lucru!...

- Chiar așa? V-am tulburat, poate? Îmi închipui că aveți o mulțime de treburi de făcut acasă, ca profesor...

- Am destule! Însă toate aceste preocupări n-ar însemna nimic în viața mea, pe lângă plăcerea de a vă însoți măcar câteva clipe!...

- Sunt încântată! Nu vă înșelați, totuși?

- Ah! Îmi pare că tot ce am făcut în viață până acum e atât de neînsemnat pe lângă minunatele clipe pe care mi le-ați oferit acum!...

Alice, căreia tulburarea și devotamentul lui Karl îi creau o stare cât se poate de plăcută, îi zise:

- Și mie mi-ar plăcea nespuse de mult, de ați avea timp să mă însoțiți o parte din drum spre casa mea.

Karl simțea inima cuprinsă de o bucurie proaspătă, nemărginită, deoarece avea posibilitatea să fie în preajma ei, putea să-i vorbească, să-i asculte cuvintele ei dulci, plăcute, dar, mai ales, să-i întâmpine privirile calde și tulburătoare. Întrebările și replicile lor erau cât se poate de obișnuite, copilărești chiar, însă, pentru ei, toate acestea constituiau o fericire nesfârșită, să poată să se audă vorbind, rostind fraze alese, pline de delicatețe, îmbrăcate cu multă gingășie. Discutau despre impresiile primelor zile de școală, despre noile generații de elevi, despre noii profesori din acel oraș de munte, oraș liniștit, dar plăcut.

Dar iată, curând, poate prea curând, ajunseseră la casa în care locuia tânăra profesoară. Ea se opri o clipă, cu mâna își aranjă bretonul de pe frunte, apoi spuse:

- Am ajuns. Aici e casa mea...

Karl privi roată în jur și exclamă:

- Aici? Dar asta-i casa doctorului Petrescu!...

- A! Îl cunoașteți, domnule Karl?

- Sunteți cumva domnișoara Alice, fiica lui, cea plecată la studii la Cambridge?

Ea îl învălui din nou cu privirea, răspunzându-i cochet:

- Și de ce n-aș fi fata doctorului Petrescu?...

- Doamne! Nici n-aș fi visat vreodată că doctorul Petrescu are o astfel de comoară de fată!...

Portița de la casa doctorului se deschise, o deschise însuși doctorul Petrescu, iar Alice îi zise lui Karl:

- Mă iertați, domnule profesor, mă așteaptă tata!...

Și dispăru după portiță, trecând în pas mlădios pe aleea curții care ducea spre intrarea în casă, iar doctorul pășea mai anevoie în urma ei.

*

Seara, în întimitatea camerei sale, Karl retrăia emoția și evlavia care-i cuprinsese inima și conștiința când își reamintea, pas cu pas, acele clipe sublime oferite în dar de minunata Alice. El, de obicei fire meditativă, contemplativă, echilibrată, acum deveni cu totul dominat și tulburat de acea personalitate extraordinară, diafană în același timp, a profesoarei de engleză, Alice. Câtă măiestrie în priviri, ce frumusețe, ce suflet sublim.

În singurătatea sa Karl rememora, a nu știu câta oară, acea întreagă istorie a întâlnirii cu Alice, noua minune pentru sufletul său. Își dădea seama că tot ce fusese înainte era atât de meschin, de neînsemnat, pe lângă strălucirea clipelor de acum petrecute în compania ei. Era fascinat de multitudinea ipostazelor de care ea era capabilă să se prezinte în oraș, de fiecare dată altfel, dar de fiecare dată superbă, fermecătoare. Acum era sigur că și atunci, la Operă, fata cea elegantă era tot ea, prefăcându-se că nu-l cunoaște, căci cine putea fi alta cu un astfel de chip scilpitor.

Dar, amintindu-și episodul de la Operă, când o văzu pe Alice în compania celui tip insolent și îngâmfat, Albert, fiul avocatului Tătărescu, Karl simți din nou o umbră în suflet, umbră ce reuși să-i tulbure liniștea spiritului.

Nu scăpă prea ușor de avalanșa presupunerilor în legătură cu acest fapt, încercând, prin judecăți chinuitoare, să anticipeze semnificația acelei nedorite împrejurări.

Ah! Ce legătură ar putea fi între acest anost Albert și această pură copilă? Erau rude apropiate? N-ar crede așa ceva, ar fi știut până acum acest lucru...

Trebuia să ia în considerare și ceea ce putea fi mai grav, că Albert și Alice sunt logodiți. Îngrozitor!!... Și totuși, era nevoit să admită și această eventualitate!...

Refuza, însă, cu încăpățânare să creadă că Alice, frumoasă precum zâna din poveste, ar putea fi logodită cu acel barbar Albert. Chiar și despre el însuși Karl era conștient că nu ar avea tot dreptul ca Alice să-l prefere pe el, neapărat, însă când o imagina curtată de Albert, întreaga sa ființă se revolta, dorea din tot sufletul ca o astfel de profanare să nu aibă loc. Se simțea în stare să se bată chiar și cu nesuferitul de Albert, pentru a o putea izbăvi pe Alice de orice sentiment urât de pe lumea aceasta!

Ocazia de a se confrunța cu Albert era cât pe ce să se producă! De la o vreme Alice, însoțită de Karl, își făceau romanticele lor apariții în oraș, în timpul cărora se simțeau atât de bine, mergând braț la braț. Această stare era o bucurie continuă pentru ea, știindu-se ocrotită cu atâta atenție de delicatul Karl. Pășeau încet pe străzi, cufundați în universul propriilor idei și sentimente, pentru care lumea de afară nu era decât un decor plăcut și luminos.

Dar iată, în timpul unor astfel de plimbări, se auzi zgomotul unor roți și ropot de copite de cai de la o trăsură care se apropia și care chiar opri la câțiva pași de ei. Ușa trăsurii se deschise, din ea coborî deșiratul de Albert, cu urechile și vârful nasului roșii ca para, de bună seamă, de mânie și năduf, care strigă:

- Se poate, Alice?!... De ce mergi pe jos?!... Vino în trăsură mea!...

Dar Alice cuprinzând și mai strâns brațul lui Karl, ca și cum ar căuta instinctiv apărare în el, îi răspunse lui Albert:

- Merci!... Prefer plimbarea pe jos!

Albert se înroși și mai mult, recepționând acest răspuns calm, dar ferm, din partea lui Alice, pe care n-o bănuia în stare să-i dea o replică atât de curajoasă.

- Cum? Mă refuzi?!... Crezi că ăla pe care-l ții de braț acum e mai breaz ca mine?!...

Alice era pornită să reziste atacului, așa că-i replică pe loc:

- Este, nu este, ce-ți pasă? Nu vreau să mai discutăm în seara asta! fu replica ei.

Iar Karl, ca s-o ajute în această luptă, rosti și el, cu voce scăzută, dar fermă:

- Da! Ar fi bine să-ți vezi de treabă! Nu tulbura liniștea discuției noastre!...

Albert, furios ca un curcan datorită insuccesului său, urcă în trăsură, apoi mai adăugă cu mânie:

- Alice, pentru ultima oară, te poftesc să urci în trăsură mea!...

Ea însă era fermă în intențiile ei:

- Poți pleca singur, ce mai aștepti? Nu e nicio pagubă dacă nu mă plimb cu trăsură ta!

Furios de-a binelea, Albert închisese portiera trăsurii, vizitiul struni hățurile și trăsură porni nebună pe caldarâmurile orașului.

- Lasă, vă arăt eu vouă! fuseseră auzite ultimele cuvinte ale lui Albert.

*

Liniștindu-se cu greu în urma acestui episod foarte neplăcut, Alice simți din nou dorința de a fi mai comunicativă cu Karl. Au stabilit să discute mai puțin protocolar decât până atunci, adică să-și spună direct: Alice și Karl.

- Karl, nu-i așa că te-a intrigat tipul ăsta?

- Foarte mult m-a intrigat. Cu multă greutate m-am abținut. Îl detest, chiar de atunci, de la Operă!...

Alice zâmbi copilărește, apoi inspiră adânc aer proaspăt în piept și începu destăinuirea ei:

- Ah! De-ai ști, Karl, ce-i în sufletul meu!... Îmi vine atât de greu să mă readaptez la atmosfera acestui oraș, categoric provincial, atât prin poziție geografică dar, mai ales, prin prisma concepției oamenilor din așa zisa lume bună. Și asta, în comparație cu atmosfera aceea de vis de la Cambridge, în care nu trebuia să mă feresc de nimeni și să dau socoteală nimănui. Nu te alarma, nu am fost o fată ușuratică! Aici, însă, de cum am apărut în acest oraș mic, s-au pus rudele și cunoștințele pe capul meu să-mi găsească, cu tot dinadinsul, un rost provincial: "Cu cine s-o mărităm?... A! Uite, i s-ar potrivi vărul prefectului!" sau: "De ce nu vrei să faci o vizită mătușii avocatului?" Și așa mai departe! Nu-i mai suport! Cum pot scăpa de ei?...

- Te înțeleg, Alice! Dar tatăl tău nu-și poate impune punctul lui de vedere?

- Tata?! Dac-ai ști că tocmai de la el pornesc toate necazurile! Cândva ținea foarte mult la mine, mă alinta, îmi îndeplina toate dorințele, căci pe mama nici n-am cunoscut-o, a murit pe când eram foarte mică. Tata a ținut să mă dea la studii, la Cambridge. Dar de când am revenit din Anglia, mi-am dat seama că tata parcă era alt om. Îmbătrânise deodată, îl

năpădiră unele idei fixe, dintr-ale lui nu-l mai poate scoate nimeni...

- Bietul de el! Să-l fi schimbat oare, îndelunga lui singurătate?

- Și eu bănuiesc același lucru! De fapt, una din ciudățeniile tatei este încăpățânarea cu care urmărește să se pună bine cu familia avocatului Tătărescu, îndemnându-mă și pe mine să mă port cât mai frumos cu cei din familia acestuia, inclusiv cu nesuferita lor odraslă, Albert!...

- De bună seamă, după concepția tatei, cumva, Albert ar fi o partidă excelentă pentru fiica lui...

- Oh, lasă-mă! Papițoi înfumurat, pe care nu-l pot suporta în niciun fel! Să-mi leg soarta de el?! Așa de rău am ajuns?! De parcă n-aș mai fi văzut eu tineri pe lumea asta!...

- Liniștește-te, frumoasa mea Alice! Îmi dau seama cât de injuste pot fi prejudecățile bătrânilor...

- Cele mai multe greutăți vin de la tata, întrucâtva inconștient, căci el vede viitorul meu asigurat alături de Albert, care va moșteni toată averea avocatului, iar avocatul a fost prieten cu tata din tinerețe! De fapt, tata, preocupat de clienții săi, care-l mai solicită și acum, în virtutea inerției, a pierdut luciditatea de a fi atent la aspirațiile fiicei sale. La el, totul se rezumă acum la avere, siguranța materială a zilei de mâine. Spune-mi, așa-i că te-am dezamăgit când m-ai văzut însoțită de fiul avocatului?...

- Se putea altfel? Deși încă nu știam cine ești, văzând o fată atât de frumoasă în compania unui insolent, cum e Albert, începusem să urzesc planuri de eliberarea ta de sub influența lui, știam că și tu trebuia să fii nemulțumită de situația în care ai ajuns!...

- Esti încă copil, Karl! Prezența mea alături de Albert se explică doar într-un singur fel: mi-era milă de ”babacul”

meu, care mă implora să-i acord o cât de mică atenție lui Albert, precum și familiei sale. Așa că, de voie de nevoie, am consimțit, datorită insistențelor disperate ale tatei...

- Vai, ce situație complicată!...

- De fapt, acum, totul mi-e clar. De când te-am cunoscut, am început să-mi regăsesc liniștea sufletului și să mă acomodez cu viața liniștită din acest oraș!...

- E adevărat oare? Știi câtă noutate și fericire îmi produc aceste cuvinte ale tale?

Alice îi răspunse mulțumită, cu un zâmbet cochet. Amândoi erau nespuse de fericiți, căci toate îndoielile lor se risipiră și se puteau bucura unul de prezența celuilalt.

- Aș zbura cu tine și la capătul lumii! zise ea. Numai să pot scăpa de poftel lacome și reci ale familiilor așa-zise bune, din acest orașel de munte...

Și pe când Karl, divinizând-o, o mângăia părintește pe umeri, Alice simțea o bucurie tinerească speranțe infinite, ceea ce o îndemnă să-i spună:

- Te-ai gândit, Karl, la viitorul tău? La viitorul nostru?

Surprins de conținutul neașteptat de direct al acestei întrebări, Karl se opri o clipă din mers, luă mâinile ei într-ale sale apoi, privind-o cu duioșie în ochii, îi zise:

- Alice! Tu realizezi cât de importantă este întrebarea pe care mi-ai pus-o?

- Aștept cu nerăbdare răspunsul tău, Karl...

- Alice! Mă supui la cea mai mare emoție! Ce aș putea să-mi doresc mai mult în toată viața mea decât să fiu, pe veci, alături de tine, oriunde ne-am duce, orice-am face!...

El continua să se joace cu mâinile ei, ce-i păreau cele mai de preț din lume. Mâinile delicate ale acestei făpturi feminine îi păreau desăvârșite, de origine divină.

- Karl, nici eu nu mi-aș dori altceva decât să am parte de bucuria unei vieți alături de tine! Parcă uitasem o clipă și de principiile cele ciudate ale "babacului"!...

- Oh, se poate, oare, să nu reușim să înduplecam un om cum e tatăl tău să fie de partea noastră, să ajungă să-și înțeleagă copilul?

Cu surâsul ei dulce, cu vagi urme de neliniște pe chip, Alice îi răspunse:

-Mai știi unde-l poate duce ambiția sa de părinte? Vom vedea în curând!

*

În ceea ce-l privește pe doctor, chiar așa se petrecură lucrurile cum le presimțise Alice: de cum aflase ce gânduri are fiica sa începu să bombăne și să spumege furios, certând-o ori de câte ori o întâlnea prin casă. Iar când ea pleca în oraș, el stătea și o aștepta prin preajma clanței de la poartă, sufocându-se, înecându-se de obidă, până deslușea pașii ei întorcându-se pe stradă. Atunci se grăbea să-i deschidă poarta iar apoi s-o închidă repede în urma ei, revărsând potop de nemulțumiri asupra ei.

- Iar îmi umbli fără rost prin oraș?! Te pomenești că ai pierdut din nou timpul cu pârlitul ăla de neamț!... Ce găsești tu la el? Nu vezi că n-are nici măcar o casă ca oamenii? Darămite trăsură, bani! Ce vrei, s-ajungi servitoare în propria ta casă? Cum dau eu acum ochii cu prietenii mei și cu stimabilul avocat?!...

- Of, mai încetează, tată, cu lamentări dintr-astea. Vrei să te las baltă și să plec în lumea mea? Crezi că eu nu sunt stăpână pe ceea ce fac?

- Cum să fie bine ce faci tu?!... Crezi că e bine să faci doar ce-ți trece prin cap, să nesocotești sfaturile mele bune? De-aia te-am trimis la studii la Cambridge? Vrei să rămâi săracă toată viața?

- Ce-ți faci atâtea griji în privința mea? Oare nu ai destui bani și pentru mine când voi fi la casa mea? Oare nu mă ai decât pe mine?

- Să nu crezi că sunt un prost, s-arunc banii așa cum îți închipui tu! Dacă nu vrei să-mi respecti sfaturile să știi că nu primești niciun șfant din averea mea! Mai bine îi iau cu mine pe lumea cealaltă!...

Nu te puteai înțelege cu doctorul, își vedea întruna numai și numai de părerile lui. O ținea morțis, că cel mai bun pretendent la mâna fiicei sale este fiul avocatului Tătărescu.

Karl se convinsese de îndărătnicia doctorului atunci când, într-o seară, o condusesse pe Alice acasă până la poartă. Ea se hotărâse să-l invite în casă, să discute deschis cu doctorul. Însă doctorul, de cum îl zări pe Karl la poartă se repezi și închise poarta înapoi, adresându-i cuvinte grele:

- Pleacă de aici! Te-am chemat eu la mine acasă? Să nu te mai prind pe-aici, că pun jandarmii pe urmele tale! Iar tu, nesocotit-o, ai face mai bine să te pui bine cu mătușile lui Albert, în loc să-și pierzi vremea și să-ți strici reputația cu acest "nimeni" ce se crede filosof!...

Lui Karl îi ajunseseră asemenea cuvinte. Simți că trebuie să părăsească locuința doctorului.

- Alice, iartă-mă, trebuie să plec, nu pot ignora starea de spirit a stimabilului doctor! Cu bine, Alice!...

- Așteaptă-mă, vin și eu! îi zise ea, ieșind în stradă, ca semn de solidaritate cu neîndreptățitul Karl.

Plimbarea nocturnă în liniștea străzilor luminate de bolta cerului înstelat le-a fost de bun augur, având darul să

calmeze spiritele și să readucă pacea și seninătatea gândurilor celor doi tineri.

- Dar, de fapt, oare de ce mă contestă atât de dur doctorul? Că nu-s român get-beget, ori că n-am avere? zise Karl, încă tulburat de cele întâmplare.

- S-ar putea să fie și una și alta. Cred, însă, că motivul cel mai de seamă este lipsa averii... Parcă un om n-ar putea duce o viață frumoasă, demnă, chiar dacă n-are cine știe ce avere. Sau, poate, "babacul" prea mult își cultivase în mintea sa ideea că averea avocatului Tătărescu mi se cuvine mie!...

De la o vreme Karl, cu chipu-i frumos, armonios, având păr negru și lucios, pășea meditativ alături de Alice, fără să scoată prea multe vorbe. Părea chiar înnegurat.

- Alice, îi zise el după o lungă tăcere, ai fi în stare să fugi cu mine în lumea largă, să zicem... în America, să trăim singuri, stăpâni pe destinele noastre, într-o lume nouă, lipsită de prejudecăți?...

De data aceasta întrebarea lui Karl, atât de clară, atât de directă, o făcu să cadă pe gânduri. În cele din urmă, îi răspunse:

- Te iubesc, Karl, cum nu poți spera mai mult! Aș fugi cu tine până la marginile pământului! Aș îndura orice alături de tine! Totuși, un gând mă neliniștește, gândul că o asemenea decizie de-a mea l-ar putea ucide sufletește pe tatăl meu. Îl iubesc și pe el foarte mult, în ciuda necazurilor pe care mi le face!... Șocul unui asemenea afront deschis din partea mea i-ar putea fi chiar fatal, el care a ținut la mine o viață întreagă...

Karl, văzând atâtă bună credință la acest copil de treabă al doctorului, își stinse pe loc oprobiul față de doctor, și-i răspunse ei, cu duioșie:

- Alice, admir echilibrul spiritului tău, dorința ta de perfecțiune. Ai mare dreptate să nu răsplătești cu nerecunoștință sentimentele unui tată, care ține la tine mai mult ca la el însuși. Admir că vrei să crezi doar armonie în jurul tău, atâta câtă se poate în lumea aceasta!...

- Karl, ești admirabil, ești generos! Te iubesc!

- Trebuie să admitem situația așa cum este, să ne bucurăm de viața aceasta frumoasă. Dar vom continua să luptăm pentru cauza noastră. Poate, într-o zi, doctorul va fi și el de partea noastră...

Karl, în ciuda întâmplărilor din acea seară, îndrăzni s-o conducă pe Alice până aproape de casa ei, în timp ce stelele de pe cer indicau deja miezul nopții. El rămăsese în stradă, urmărind-o, când ea intră pe poarta deja deschisă, vegheată și acum de doctorul neliniștit, apoi auzi poarta închizându-se de zor în urma ei.

*

A mai trebuit să îndure Karl un nou afront, de data acesta din partea lui Albert, pe care-l întâlni într-o cafenea. Albert, de cum îl zări, se ridică din grupul de cheflii și se năpusti asupra lui Karl, cu aceste insolite vorbe:

- Ha, ha, să vedem cine învinge dintre noi doi! Ai să vezi cum s-o sătura Alice de sărăcia ta și va ajunge să tânjească iarăși după faima și averea familiei mele!...

Karl turba de-a binelea de mânie, așa că, renunțând să mai caute un loc în cafenea, ieși indignat pe ușă, strigându-i, înapoi, lui Albert:

- Te omor, nenorocitul! Atâta îți trebuie, să încerci doar să te atingi de Alice!

Karl avu, totuși, mulțumirea că Alice a fost scutită să asiste la acest neplăcut incident. Spera ca nici el să nu fie influențat indefinit de această luptă care începu să escaladeze pe zi ce trecea.

*

Alice, care-l iubea pe Karl cu toată pasiunea spiritului ei, începu să intuiască tragismul situației în care se aflau. La rândul lui, Karl o iubea cu o venerație demnă de toată frumusețea ei. Pentru el, Alice era totul, era singura rațiune de a trăi.

Soarta avea însă resurse să complice și mai mult prietenia celor doi tineri, în ziua când Karl arată lui Alice o scrisoare din Austria, scrisoare din partea unei mătuși de-a lui care își aduse subit aminte de nepotul ei din Bucovina. El nu mai știa nimic de ani de zile de soarta acestei mătuși. Acum însă, mătușa îi scria: ”Nu o duc prea bine cu sănătatea. Vino degrabă la mine, la Graz. Îmi trece prin minte să-și las moștenire tot ce am. Te implor, Karl, ești singura mea nădejde! Nu întârzia mult! Te aștept...”

Nu se știe de ce, Alice simți lacrimi în ochi când el sfârși de citit scrisoarea. Ceva o neliniștea, ceva care se interpunea între ea și Karl. Dacă ar fi putut să-și exprime liber gândurile din acel moment, ea ar fi îndemnat pe Karl să rămână în acest oraș de munte așa cum era, cu venituri mici, cele din meseria de profesor de liceu. Prin urmare, perspectiva plecării lui Karl la mătușa sa din Austria nu-i prevestea nimic bun.

- De ce ești atât de melancolică și tăcută, îngerul meu, Alice? o întrebă el, intrigat de sclipirile de durere din ochii ei.

- Nu știu nici eu ce se întâmplă în sufletul meu! Mi-a pierit însă seninătatea cu care te așteptam, zi de zi, așa sărac cum pretindeai că ești. Iar faptul că poți deveni, dintr-odată, un om bogat, dar cu prețul plecării temporare de lângă mine, nu-mi aduce bucurie nicicum!...

- Scumpa mea Alice, nu-ți face griji din orice! Ce lucru rău poate ieși dintr-o moștenire neașteptată?

Analizând obiectiv toate datele problemei, Karl nu întrezărea niciun impediment în a intra în posesia moștenirii mătușii sale. Deabia în acest fel ar putea intra în rând cu oamenii cu stare din oraș, să nu mai fie desconsiderat, vorbit de rău, în lumea cea "bună" a urbei. Mai ales să nu mai fie ținta ironiilor din partea Tătăreștilor, sau din partea doctorului. Se înțelege, nu pentru el dorea averea, ci ar fi vrut să închine totul ființei sale cele mai dragi, Alice.

Însă Alice vedea cu totul altfel perspectiva plecării lui Karl. Simțea o neliniște ansenstrală, neexplicabilă, în sufletul ei. În cele din urmă, văzându-l pe el mereu melancolic, îi zise:

- Karl, la ce te gândești acum? Ce se întâmplă cu tine?

El însă rămânea îngândurat, ofta des și nu zicea nimic. Deodată, o privi drept în ochi, o mângăie pe păr, apoi îi zise, încurajând-o:

- Vei vedea, Alice, totul va ieși bine! Voi moșteni averea mătușii mele și atunci tatăl tău nu va mai avea nimic de obiectat în privința alegerii tale în viață!...

*

Rămânând singură pe peronul gării din oraș, după ce Karl plecă cu trenul spre Austria, ca urmare a unei noi scrisori sosite de la mătușa sa din Graz, Alice se porni pe

plâns ca un copil mic, cu durere și deznădejde, cu toate asigurările lui Karl că nu va lipsi mult, că el voia doar să vadă care-i situația mătușii sale, iar apoi să se întoarcă degrabă în țară. Karl era decis să facă astfel, atunci când el o saluta, prin fereastra deschisă a vagonului de tren, asigurându-o de o nespusă dragoste, în timp ce trenul se urnise și se îndepărta din gară.

După ce și ultimul vagon al trenului dispăru la un viraj al drumului de fier, Alice rămăsese singură, cutremurată de neliniști dintre cele mai rele. Pentru prima dată, se simți singură și neajutorată pe lume.

Dar nu avea de ales. Ștergându-și lacrimile, se întoarse, cu teamă și dezgust, la casa tatălui ei. Închisese cu ciudă poarta la care și acum aștepta răbdător doctorul, ca în cele din urmă să se refugieze în camera ei, în care spera să-și regăsească liniștea. Dar pentru asta vărsă lacrimi amare, lacrimi de deznădejde și durere.

Doctorul, trezit în ființa lui amorțită de starea îngrozitoare a fiicei sale, parcă începu să-și revină din intransigența malefică în care căzuse în ultima vreme. Începu, în fine, să fie conștient de drama dezlănțuită în inima fiicei sale. Acum, dintr-odată, își dădea seama de cele întâmplate, văzu unde duseseră ambițiile sale prostești. Deabia acum începea să fie capabil să vadă că pe lumea această sunt lucruri cu mult mai importante decât averea sau stima concetățenilor.

*

Reacția de tristețe, disperare chiar, a lui Alice, doar de la o simplă plecare a lui Karl în Austria, se datora, poate,

capacității ei de anticipare a tragediilor viitoare care urmau să se abată asupra ei, doar câteva zile mai târziu...

Când primise vestea cea cruntă din îndepărtata Austrie, de la mătușa lui Karl, precum că nepotul ei suferise un accident de automobil, Alice era deja sfârșită de neliniști și lacrimi. Încât această veste îi confirmă tragedia unui destin aflat deja într-un iremediabil declin...

Accidentat foarte grav, Karl, după ce fusese internat câteva zile într-un spital din Viena, a închis ochii pentru totdeauna. După o săptămână, Alice primi cutremurătoarea veste, care consfinți tragedia trăită de ea cu multă anticipație și care pusese capăt tuturor năzuințelor ei din viață...